

“Visa īstā dzīve ir sastapšanās¹”

Es tiešām nezinu, vai tas bija sapnis vai īstenība, vai *delirium tremens*², bet viņas satikās. Tā bija viena diena. Zibsnis laika nogrieznī, bet, viņām sarunājoties, laiks apstājās. Rasai tika dota iespēja satikt sevi.

– Kā tu zini, ka tur, augšā, aiz zvaigznēm ir atbilde? – iztraucēju Rasas pārdomas.

– Kas ar mani runā? Kā tu te nokļuvi? – Rasa satraukti un taujājoši lūkojās manās acīs. Viņa bija kā iztrūcies, no ligzdas izkritis zvirbulēns.

– Mieru, tikai mieru! Es esmu tu un tu esi es, – pacietīgi un iejūtīgi skaidroju, – nejaūtā, kā tas ir iespējams. Varbūt kāds *gluks* galaktiskajās tārpejās³ vai īssavienojums laika nogrieznī, bet esmu šeit, *my dear younger me*⁴!

Rasa dziļi ievilka elpu un šķietami nomierinājās (jā, elpot vajag. Es bieži par to aizmirstu. Labi, ka Rasa man to atgādina). Satraukums no viņas acīm bija pagaisis. Rasu bija pārņēmusi ziņkārība un patiesa interese (es viņu nevainoju – cik gan bieži gadās iespēja sev pajautāt par nākotni, un uzzināt par to no drošiem avotiem). Bet (pagaidām) Rasai neko neteicu. Lai jau viņa turpina lūkoties zvaigžņotajās debesīs, saskata zīmes un apstiprinājumus savām cerībām garām braucošajās mašīnās (Rasa mēdza kaut ko iedomāties un tad pie sevis teikt: ja nākamā būs balta mašīna, tad...).

– Nē, bet tomēr, kā šis *mēs* ir iespējams? – Rasas miers bija mirklīgs.

– Šššs! – es pielieku pirkstu pie viņas lūpām, – izbaudi tagadību. Esi šeit un tagad. Vai nav skaists šis nekas? Šis klusums? Šis laiks, kad varam brīvi elpot un nebaidīties saslimt ar nelāgu vīrusu. Nerunā, domā tikai par elpu. Sadzirdi, kā pukst tava sirds, kā asinis pulsē vēnās, kā kosmos ienāk tevī...

– Tu gan jocīgi runā... – Rasa apjukusi manī blenza un tad sarauca pieri (šis netikums mūs nepameta arī 20 gadus vēlāk).

– To sauc par kontemplatīvo meditāciju. Tu vēl to neapzinies un varbūt vēl nesaproti, bet mūsu “postmodernais, pārstimulētais prāts ir antikontemplatīvs⁵”.

– Nē, no tiesas tu, tas ir, mēs, esam jocīgas. Postmoderns? Antikonte kas?

– Zini, tu jau tagad esi diezgan gudra. Mums patīk lasīt, un es varētu mēģināt tev skaidrot šo terminu nozīmi, bet vēl nav īstais laiks.

¹ Būbers, M. *Es un Tu*. Rīga : Zvaigzne ABC, 2010, 18.lpp.

² Dzērums murgi. (*Latīņu val.*)

³ Hipotētiska tieva laiktelpas caurule, kas var savienot divus tālu vienu no otra esošus gandrīz plakanus laiktelpas apgabalus.
<https://tezaurs.lv/#/sv/t%C4%81rpeja>

⁴ Mana mīļā jaunākā es. (*Angļu val.*)

⁵ Rors, R. *Šeit un tagad*. Meditācijas ceļš uz patiesu sirdsmieru. Rīga : Lietusdārzs, 2019, 108. lpp.

– Jā, – Rasa lepni teica, – es esmu pirmajā vietā Zasas pagasta bibliotēkā izlasīto grāmatu skaita ziņā.

– Tev tikai šķiet, ka tu šobrīd daudz lasi. Pagaidi līdz tu sāksi mācīties Rakstniecības studijas Liepājas Universitātē...

– Ko??? Es un rakstniece! – Rasas izbrīnā palūkojās uz mani.

– Lēnāk pār tiltu, draudziņ, mēs vēl neesam nekāda rakstniece.

Ar mīlestības pilnām acīm uzlūkoju Rasu, un aizmirsu savu apņemšanos nestāstīt viņai par mūsu nākotni. Stāstu, kas mudināja mani iestāties Liepājas Universitātē. Priecīgi iestarpinu, cik daudzveidīgs grāmatu un pieejamās literatūras krājums ir Ventspilī, cik atsaucīgas un pretimnākošas ir Ventspils bibliotēku darbinieces, un, cik ļoti daudz esmu paspējusi izlasīt pirmā kursa ietvaros. Zinot, cik jūtīga ir Rasa, tomēr uzdrošinos dalīties sajūtās, kas manī raisījās pēc obligātās literatūras izlasīšanas. [Zini, mīļais lasītāj, padalīšos arī ar tevi – pirmā kursa ietvaros es tiku izaicināta, satricināta un manī notika paradigmu maiņa. Izlasītās grāmatas manī radīja bezmiegu. Lasīju. Nokaunējos. Riebumā novērsos. Noliku tās malā. Atkal ķēros pie lasīšanas. Lasot grāmatas un piedaloties diskusijās par izlasīto, iemācījos distancēties no autora personības, apslāpēju vēlmi iedziļināties viņa zemapziņā un mēģināt saprast, kāpēc viņi raksta par kaut ko tik šokējošu, pretīgu, zaimojošu, neķītru un pat profānu. Ja man dod pārli, tad cenšos (vairs) neredzēt avīžrakstu. Citiem vārdiem sakot – literatūrai ir tiesības vienkārši būt (ne)baudāmai.]

Mūsu intelektuālās sarunas, drīzāk mana monologa, nogurdināta, Rasa ierušinās segā un aizmieg. Ļaujtos pārdomām. Es domāju, ka esmu rakstniece, bet ko vēl varu dot, ja ir Borhess, Grass, Hese, Kortāsars, Garsija, Rors, Rubenis, Kaningems, Eko, Vulfa, Hemingvejs, Murakami, Berelis, Ikstena, Žolude, Repše, Gaile... vai ir vērts ar manām domām pieķēpāt papīru un pasauli?

Rasa joprojām guļ. Lūkojos uz viņas izspūrušajiem matiem un aizdomājos, ka Rasai pat sapņos vēl nerādās tas, ko mēs turpmākajos 20 gados būsime paspējušas piedzīvot. Pavisam drīz, septiņpadsmit gadu vecumā, mūsu mazā pasaule pēkšņi kļūs milzu plaša. Jau ceļu roku, lai viņu modinātu, bet tad apraujos. Nē, nemodināšu. Viņas robežām vēl nav jātop paplašinātām. Vēl nav laiks. Metamorfoze. No kāpura par taureni. Šis ir stāsts par to, kā mēs topam.

Pie manis nolaižas balodis. To ieraugot, sāku dungot *dona nobis pacem*⁶. Mani ieskauj miers. Viss ir norakstīts.

⁶ Dod mums savu mieru. (*Latīņu val.*)